

- zasadę proporcjonalności, gdyż nie przedstawiła uzasadnienia, które opierałoby się na jakościowych, a w miarę możliwości ilościowych danych, tj. nie oceniła należyście dostępnych danych naukowych o grupach osób, które mogą powodować ryzyko zakażenia chorobą Covid dla innych osób, a ponadto nie uzasadniła należyście, dlaczego to właśnie przyjęty środek, który ogranicza ważność unijnych cyfrowych zaświadczeń Covid do maksymalnie 270 dni od dnia otrzymania ostatniej dawki z serii szczepień pierwotnych, pozwala najlepiej osiągnąć cel Unii w ramach reakcji na pandemię Covid-19 i mutację wirusa SARS-CoV-2, ponieważ za pomocą tego środka wspiera wzrost wskaźnika wyszczepienia ludności tzw. dawką przypominającą, przy czym nie rozważyła (nie uzasadniła należyście) innych wchodzących w grę alternatyw.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że przy wydawaniu rozporządzenia 2021/2288 Komisja przekroczyła przyznane jej uprawnienia, które zostały na nią oddelegowane w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2021/953⁽²⁾, gdyż zamiast „statycznej” zmiany pól danych w reakcji na rozwój wirusa SARS-CoV-2 i istniejącą sytuację epidemiologiczną ograniczyła ważność cyfrowego zaświadczenia i w tym kontekście de facto wyznaczyła granice reakcji Unii na pandemię COVID-19 jako transgranicznego zagrożenia dla zdrowia, przy czym nie oparła zaskarżonego aktu na odpowiedniej podstawie prawnej przewidzianej w art. 168 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącym ochrony zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2021, L 458, s. 459.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/953 z dnia 14 czerwca 2021 r. w sprawie ram wydawania, weryfikowania i uznawania interoperacyjnych zaświadczeń o szczepieniu, o wyniku testu i o powrocie do zdrowia w związku z COVID-19 (unijne cyfrowe zaświadczenie COVID) w celu ułatwienia swobodnego przemieszczania się w czasie pandemii COVID-19 (Dz.U. 2021, L 211, s. 1.)

Skarga wniesiona w dniu 1 marca 2022 r. – Sopra Steria Benelux i Unisys Belgium/Komisja

(Sprawa T-108/22)

(2022/C 191/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Sopra Steria Benelux (Ixelles, Belgia), Unisys Belgium (Machelen, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci L. Masson i G. Tilman)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej wydanej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego o numerze TAXUD/2019/OP/0006, zatytułowanego „Rozwój CCN – Specyfikacja, rozwój, konserwacja i wsparcie 3. stopnia platform IT TAXUD – Część A: Usługi ewolucji platformy CCN/CSI” i zawiadomienia z dnia 20 grudnia 2021 r., w którym Komisja potwierdziła odrzucenie przez siebie oferty konsorcjum skarżących i udzielenie zamówienia konkurencyjnemu konsorcjum;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący nieważności decyzji z dnia 20 grudnia 2021 r. Skarżący podnoszą w tym względzie, że zaskarżona decyzja powinna być uznana za decyzję wyłącznie potwierdzającą poprzednią decyzję, której nieważność została uprzednio stwierdzona przez Sąd.

2. Zarzut drugi, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, naruszenia zapisów specyfikacji warunków zamówienia, naruszenia zasad dobrej administracji, a w szczególności zasady *patere legem quam ipse fecisti* oraz naruszenia obowiązku skrupulatności. Zdaniem skarżących Komisja naruszyła własną specyfikację warunków zamówienia, uzasadniając uznanie ceny oferenta za normalną zleceniem podwykonawstwa 60 % usług realizowanych w Rumunii i Grecji. Ponadto Komisja nie wzięła pod uwagę rozpoczęcia realizacji zamówienia przez wybranego oferenta, co stoi w sprzeczności z uzasadnieniem przyjętym w decyzji potwierdzającej.

Skarga wniesiona w dniu 2 marca 2022 r. – Svenska Bankföreningen i Länsförsäkringar Bank/Komisja

(Sprawa T-112/22)

(2022/C 191/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ideella föreningen Svenska Bankföreningen med firma Svenska Bankföreningen, Näringsverksamhet (Sztokholm, Szwecja), Länsförsäkringar Bank AB (Sztokholm) (przedstawiciele: adwokaci P. Hansson, M. Eriksson i M. Persson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 listopada 2021 r. w sprawie SA.56348(2021/N) – Szwecja: Szwedzki podatek od instytucji kredytowych⁽¹⁾;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, w ramach którego twierdzi, że Komisja Europejska naruszyła jej uprawnienia proceduralne, ponieważ nie wszczęła formalnego postępowania wyjaśniającego.

Strona skarżąca twierdzi, że Komisja napotkała obiektywnie poważne trudności podczas wstępnego badania zgłoszonego środka i powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające. Na przykład:

- strona skarżąca twierdzi, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że parametry systemu referencyjnego określone przez Komisję były wyraźnie niezgodne z celem podatku od ryzyka;
- strona skarżąca ponadto podnosi, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, iż instytucje kredytowe wchodzące w zakres stosowania podatku od ryzyka i niewchodzące w zakres stosowania tego podatku znajdują się w porównywalnej sytuacji prawnej i faktycznej w świetle celu systemu podatkowego.
- co więcej strona skarżąca uważa, że Komisja błędnie zastosowała orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości przy ocenie prognozy opodatkowania.
- strona skarżąca argumentuje również, że Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że nie było żadnego uzasadnienia dla różnicy w traktowaniu i że w żadnym wypadku nie była ona proporcjonalna.